

Kurs: **DG1013 Självständigt arbete 15 hp**

2019

Konstnärlig kandidatexamen i musik, 180 hp

Institutionen för komposition, dirigering och musikteori

Handledare: Kim Hedås

Em Silén

What about WORLD CRAVE?

Musik & text genom tankar om övermättnad,
utmattning, sorg och hopp

Skriftlig reflektion inom självständigt, konstnärligt arbete

Till dokumentationen hör även följande ljudfiler:

What about WORLD CRAVE?: akt ii

BACK2U

E du verkligen lycklig?

var inte rädd everything is ok (solo)

Index

Introduktion.....	4
Bakgrund & metod.....	5
Övermättnad.....	7
Utmattning.....	9
Sorg.....	11
Hopp.....	13
Exempel & slut.....	15
Referenser.....	17
Bilagor.....	18

Världen kan erövrast nu, så långt är vi komna. Men aldrig dess härlighet.
När erövringen av världen är fullbordad, då är också dess härlighet förgången.

– Elin Wägner, Väckarklocka¹

¹ Wägner, Elin (1990) [1941], *Väckarklocka*, Stockholm: Proprius Förlag. s. 15.

Introduktion

cancel my plans, Martha
I got a crave to catch
a burning purpose

Jag ska börja med att säga som det är. Jag har en komplicerad relation till att presentera min verksamhet. Självsabotage är en ovana jag dras med, jag sätter upp orimliga krav på vad mina verk borde vara och har svårt att acceptera dem för vad de är. Jag har många obesvarade frågor om hur jag bäst borde förhålla mig till min konst, jag är inte färdig med dessa frågor, de bottnar i djupare problem och gamla komplex. Men jag vill försöka ge svar på det jag kan och svaren drar jag ur min verksamhet. Hela det här arbetet består av mitt navelskåderi och mina inre konflikter, det är bara så det är och det behöver sägas. Det är ett försök från mitt håll att reda ut vad jag egentligen håller på med och varför. Det är en insyn i en process jag befinner mig mitt i, en process som till lika delar gjort mig klokare och mer förvirrad. Det är dramatiskt och existentiellt – because I really go there – so hold on to your seat, Martha.

Texten handlar om den process som lett mig fram till vad som skulle ha blivit min examenskonsert den 4 maj 2019. Jag var tvungen att ställa in då jag dessvärre inte var i form att genomföra den. Men processen är densamma och jag kan skriva om den likaväl. Projektet gör jag ihop med Andreas Huuonen (kallad Adde i fortsättningen), som är elektronisk musiker, konstnär och en nära vän till mig. Namnet på vårt gemensamma projekt är WORLD CRAVE. Det är en samling idéer och uttryck som har uppstått i vårt möte, Adde är en viktig person i min verksamhet just nu och det kändes självklart att involvera honom i mitt examensprojekt. Uppsatsen skriver jag i första hand dock utifrån mig själv.

Jag väljer att inte se subjektiviteten som ett problem, tvärtom är den själva grunden för arbetet. Allt jag skriver om är förankrat i mig, i mina känslor och erfarenheter snarare än i fakta eller bevis. Så är projektets natur. Frågorna som driver mig är: hur kan utmattning porträtteras, och finns det någon mening med den? Hur ser jag på relationen mellan min egen ohälsa och de samhällseliga mekanismer som skapat den? Hur använder jag min konstnärliga praktik och samarbete som ett verktyg för läkande?

Först ska jag skriva om min metod och om min relation till musik respektive text. Sedan angriper jag frågeställningarna genom att lägga ut fyra resonemang, eller koncept: övermättnad, utmattning, sorg och hopp. Till sist en avslutande del där jag visar några exempel på hur jag har använt dessa koncept i min praktik.

Bakgrund & metod

De e väldigt många som e rädda för den processen... Folk e rädda för att inte få en struktur snabbt, medan ja kan tycka att nånstans, om man vet vad man *typ* vill så är de som att man kan gå flera olika vägar för att gå dit men man kommer alltid fram.

– Frida om kaotiska processer²

Jag är en sån som behöver min konstnärliga praktik för att fungera som människa. Den är min reflektion, min självhjälp och min lust. Jag skapar för att jag måste och jag gör det i någon mån varje dag. Men jag vill inte se skapandet som varken upphöjt eller väsensskilt från någon annan praktik, det är egentligen bara ännu en sak jag gör. Helt vanligt planlöst cirkulärt skapande som händer i förbifarten, något går in i mig och aktiverar och något kommer ut.

Min metod är kaotisk och kan bäst beskrivas som en form av kollage. Först samlar jag material och idéer, sedan fogar jag ihop dem. Till själva stoffet använder jag det som ligger närmst till hands och det jag får syn på i mapparna på datorn. Loppiskeyboards, glappig multipedal, saker ur mina bokmärken, gamla inspelningar och texter jag har sparade nånstans. Jag går på impuls och intuition. Alla undermedvetet lagrade sinnesintryck bildar som ett register och en logik jag orienterar mig i, styrd av mitt känsloläge för stunden. Jag klafsar liksom runt tills jag hittar något som resonerar i mig och så fortsätter jag på det. Jag tycker det är intressant att använda det som finns omkring mig utan att reflektera över vad det är, jag har mina olika *found objects*³ vars egna utformning och beteende får styra processen. Eftertanke och analys kommer i redigeringsfasen, det är först då jag börjar göra medvetna val.

För att kunna sätta ihop materialet behöver jag hitta motiv. Vad vill jag få fram, vad är det centrala innehållet, vad är länkarna mellan delarna? Jag katalogiserar det jag har och drar gränser för vad som ingår i det aktuella projektet. I fallet WORLD CRAVE har arbetet gått ut på att få fram kontraster, att kommunicera tankarna som drivit oss genom att ställa dem mot varandra.

En stor del av materialet består av text, vilket är något jag tidigare inte använt mig av i mina verk. Till skillnad från musik så har text varit något jag mest haft för mig själv som ett medel för att dokumentera tankar och känslotillstånd. Texterna i projektet är skrivna av både mig och Adde, men de som står med i den här uppsatsen är skrivna av mig. Jag har med dem här som exempel på vad jag gör och som introduktioner till vissa av styckena, förhoppningsvis ger

² Intervju med Frida Spång i samband med inspelning 2019-03-16

³ En referens till begreppet *objet trouvé*; den sortens material som är upphittat och som typiskt saknar egen estetisk eller konstnärlig betydelse. Mina *found objects* är vanligen musikinstrument, så det är ett ganska löst användande av begreppet med fokus på sakletande och upphittandet av bortkastade eller bortglömda objekt/instrument.

de en alternativ ingång till ämnet jag skriver om. I arbetet inför konserten har vi använt oss av texterna i inspelad, inläst form.

Styrkan med poetiskt orienterad text är hur effektiv den är på att med få ord kommunicera komplexa bilder och ställa dessa mot varann. Poesi uttrycks liksom musik i form av ljud, men pauser och mellanrum är lika avgörande som orden. Patricia Leavy definierar poesi på följande sätt: “poems use words, rhythm and space to create sensory scenes where meaning emerges from the careful construction of both language and silences. In this way, a poem can be understood as evoking a snippet of human experience that is artistically expressed as in a heightened state”.⁴ Det som starkast skiljer poesi från musik är språket; användandet av ord möjliggör för en slags precision, det är lättare att förmedla detaljer utan att för den sakens skull behöva vara övertydlig.

WORLD CRAVE är ett utforskande av medial estetik, här avgränsad till musikestetik samt språkestetik även om visuell estetik också är en del av projektet i stort. Grovt indelat utgår vår musikestetik från fyra element: reklam, pop, ljuddesign och beats. Reklam som i abrupta, vinklade meddelanden som avbryter. Pop i form av melodier och körer, hookiga ackordprogressioner, populärkulturella referenser och stulet material från till exempel Britney Spears. Ljuddesign som ett begrepp för det som inte har uppenbar tonalitet eller narrativ; ljuddesign som i (stereo)spatialisering och en mer abstrakt behandling av material. Beats som i rytmik, rave, hänsynslöshet och aggressivitet, beats som en representation av klubbscenen som både Adde och jag är involverade i.

⁴ Leavy, Patricia (2009) [2008], “Poetry and Qualitative Research”, In: *Method Meets Art: Arts-Based Research Practice*, New York: The Guilford Press. s. 63-99.

Övermättnad

have you seen it all?
do you keep wanting more?
top secret stripper mom is here to save you
you can call me hyper lilith - i'm the OG lost cause

Min upplevelse av att leva i vår värld & tid präglas av rastlöshet och övermättnad på samma gång. Det kliar i mig, jag känner begär efter mer intryck och mer information. Men jag har också en känsla av att jag redan sett allt, jag är avtrubbad och inget kan chocka eller förnya mig. Produktionen av medialt och kulturellt innehåll, av *content*, stannar aldrig upp. Budskapen hejar på oss, de bekräftar vår rastlöshet och längtan, de säger oss att farten och myllrandet är det givna tillståndet att leva i och synapserna slår gnistor i stigande takt tills hjärnans signalsystem till slut brinner upp. Bildligt talat. Inläggen på instagram, musiken i affären, reklamen i tunnelbanan och på youtube och i podden. Det är färgglada bilder och rörliga bilder, det är musik, prat och klatschig ljuddesign. När industrialiseringen tog fart fyllde den världen med ljud, men vi lever inte längre i dessa ljud – vi har hörlurar och lever i ljuden och intrycken från våra digitala interaktioner.

Jag läser Tim Wu's *The Attention Merchants*, en bok tillägnad den bransch som oupphörligen köper och säljer vår uppmärksamhet: reklambranschen. Wu beskriver PR-strategiernas 1900-tal som en upptäcktsresa genom det mänskliga medvetandet och hur det kan penetreras, vad som mest effektivt fångar dess fokus. Och det är en framgångssaga. En vanlig dag år 2019 är full av stimuli, alla anpassade efter vår reaktionsförmåga för att på bästa sätt engagera oss: blinkande ads, notifikationer i mobilen, thumbnails med katter & kvinnor med inbjudande blickar. Idag är vår uppmärksamhet en dyrbar vara, det pågår en strid om den och våra urgamla hjärnor kan inte låta bli att reflexmässigt lyssna på det som korsar vårt medvetande.⁵

Titeln WORLD CRAVE började med ordet crave, som ligger någonstans mellan de svenska orden åtrå, längtan, behov och begär. Det är ett starkt känslord och har något desperat över sig. Sedan stoppade vi in ordet i en onlinegenerator som är utformad för att ta fram företagsnamn, och ett av resultaten var då world crave. Vi fastnade för bilden som orden målar upp av ett universellt begär, hungrigt och skrikande efter något, efter mer. Ordet world syftar också på hur vi förhåller oss till projektet, att vi bygger upp en fiktiv värld genom att fylla den med innehåll.

⁵ Wu, Tim (2019) [2016], *The Attention Merchants: The Epic Struggle to Get Inside Our Heads*. E-bok, hämtad 2019-03-10

Det är en värld full av kontraster. Den kan ses som postdigital – med det menar jag i enlighet med Rasmus Fleischers postdigitala manifest att vi erkänner överflödet som utgångspunkt, och att materialet i WORLD CRAVE oscillerar mellan det universellt tillgängliga och det temporalt lokaliserade.⁶ Vår metod är ett kollage där vi binder ihop små beståndsdelar till något stort och motsägelsefullt – fragment av texter och ljud hämtade från det populärkulturella, det egenupplevda, det politiska, det absurda och det mellanmänniska.

Rösterna i WORLD CRAVE är en uppsättning odefinierade karaktärer. Budskapen står i kontrast till varandra, de talar utifrån olika positioner. För att få fram detta har vi inte bara castat oss själva utan också några vänner: Ebba Rost, Frida Spång och Sissel Wincent. Vi är fem personer som läst in texterna och rösterna är också ofta förställda. Under inspelningarna har vi använt en autotune-mjukvara som fungerar i realtid, så att den som spelas in kan höra sin förvrängda röst i lurarna. Förutom att detta i sig är outtröttligt roligt skapar det också förutsättningar för den som läser att gå utanför sig själv. Det är en smått psykotisk upplevelse, den egna kroppen & rösten blir som upplöst i någon slags cyborgidentitet, liksom avhumaniserad.

Texterna vi skrivit befinner sig på en skala mellan att vara genuint ärliga och satiriskt bisarra, och autotune har varit till mest hjälp vid inläsning av texterna i den senare kategorin. Att förkroppsliga något en har avsikt att kritisera blir lättare när rösten låter som någon annans. Det är lite att spela djävul, att ge röst åt negativa tankar och absurda buskap i karikatyrform. Men det handlar också om att kunna vara oseriös, irrelevant och fräck utan att för den sakens skull ha någon djupare agenda. Även de meningslösa texterna har en plats, nonsens är också en typ av content.

⁶ Fleischer, Rasmus (2019) [2009], *Det Postdigitala Manifestet*, Hämtad 2019-02-22. s. 10.

URL: https://thepiratebay.org/torrent/5101894/Rasmus_Fleischer_-_Det_postdigitala_manifestet.pdf

Det Postdigitala Manifestet har ingen officiell utgåva i digital form. Däremot uppmanas läsaren att kopiera och sprida innehållet i boken, och på Fleischers hemsida finns också ovanstående länk till nedladdning av texten i pdf-form via torrentsidan thepiratebay.org.

URL: <https://www.rasmusfleischer.se/skriverier/det-postdigitala-manifestet-kuriosa/>

Utmattning

pschhht
måste ha nåt
ge mig tvättmedel
avslagen cola ner i ansiktshålen runt runt i omloppet
biomönster som kristaller växer i och sånt artrikedomen kring naturresurser
som när individen paris hilton generar tillräckligt med kapital flockas paparazzi
de bygger en näring om näringen en metanäring
because there's always more show

För två år sedan brände jag ut mig. Det är något jag inte är ensam om – utmattning och utbrändhet är folksjukdomar som ökat dramatiskt i statistiken, allra mest bland oss millenials.⁷ Att bränna ut sig gör en genom att leva över sina energitillgångar under en längre tid, att nå punkten av utmattning och sedan fortsätta ännu längre på grund av en oförmåga att inse hur bortkopplad en är från sin kropp och sina behov.

Jag var ju stolt över min kapacitet. Stolt över att uppfylla alla internaliserade ideal om produktivitet och framgång som samhället gett mig, tanken om att vi alla borde jobba hela tiden. Det kändes liksom rimligt att vakna 06, slänga på nån podcast och svara på mail i sängen medan jag svepte i mig två koppar kaffe för att kompensera en kort och lätt nattsömn. Så *sjukt* produktiv.

Men tillfredsställelsen av att bli färdig kom aldrig för oss, bara mer tunnelseende och nya punkter att bocka av. Efter ett tag mattas de kognitiva förmågorna av och slutligen orken. Inkorgen fylls av ångest och den utbrände drabbas av *errand paralysis*,⁸ oförmågan att genomföra skenbart enkla uppgifter. Är det inte ironiskt att den verkliga och totala otillräckligheten infinner sig *efter* att en bränt ut sig, när övertygelsen om att vara otillräcklig är det som driver en till utmattning?

Jag läser Elin Wägners *Väckarklocka*, utgiven 1941, hon skrev inte om utbrändhet men på ett sätt handlar det om samma problematik fast på en global nivå:

⁷ Petersen, Ann Helen (2019), *How Millenials Became The Burnout Generation*. E-artikel, hämtad 2019-02-22
URL: <https://www.buzzfeednews.com/article/annehelenpetersen/millennials-burnout-generation-debt-work>

⁸ Ann Helen Petersens artikel, återigen

“[Civilisationen] måste ha varit tänkt som ett medel till människornas frihet och lycka. Men människornas frihet och lycka har kommit att betyda herraväldet över jorden. (...) [Civilisationen] är krigisk och nedbrytande, även när den skenbart arbetar uppbyggande. Där den går fram måste äldre kulturer raseras, naturen skändas och plundras.”⁹

Civilisationens processer har såklart pågått under väldigt lång tid, men är det inte otroligt hur en snart 80-årig text kan vara så brännande relevant, idag kanske mer än någonsin? Wägner beskriver det jag vill beskriva. *Väckarklocka* är inte i första hand en saklig samhällsanalys utan en subjektivt och träffsäkert uppmålad bild av det hon upplevde var roten, kärnan till så många problem. Liksom hon menar jag att kapitalistisk tillväxt och dess effektiviseringsprocess har en intim relation till söndring och ohälsa. Att det är en brand som förbrukar och utarmar (1) planeten, med klimatförändringar och massutrotning som följd, och (2) den mänskliga befolkningen som drabbas i form av socioekonomisk ojämlikhet och sjukdom, och nu utbrändhet.

⁹ Wägner, Elin (1990) [1941], *Väckarklocka*, Stockholm: Proprius Förlag. s. 13.

Sorg

all jävla sorg bara sköljer över mig
och lägger sig ett tryck över bröstet
lägger kolfilter i strupen
kastar ankaren i benen
sorg kan skjutas upp, jag tar det på avbetalning för jag hinner inte
vid rödljusen hör jag dem allihop deras skit den läcker ur avgasrören
dryper av olja och tårar de lämnar spår över hela stan
och jag genomsköljs av en hård puls och dör
-
dö
vad ska dö
vem
dee ööö
som i självdö som i självhjälp
sen väntar jag en stund tills liket ruttar nåt sticker upp ett skott
och likskottet blir nåt en lilja en potatis
eller en kaktus
det är för mig helt
likgiltigt

Sorg är närvaro och empati inför det förlorade, det misslyckade, det orättvisa och det hopplösa. I perioder har jag ingen lust, ingen ork och svårigheter att sköta om vissa aspekter av mitt liv. De perioderna domineras av ett tillstånd av sorg, och som med sorgprocesser i allmänhet är det något jag behöver ta mig igenom snarare än runt. Det är något jag håller på att lära mig acceptera, för i acceptansen ligger också min återhämtning och upprättelse, i själva erkännandet av att sorgen är där och inte är meningslös. Jag kan också känna en slags universell sorg, en utzoomad blicka-ut-i-världen-sorg, en sorg för allt som liksom bara finns och är sorgligt. Den universella sorgen kan bli överdådig och drypande och visst går det att få för mycket av den. Samtidigt öppnar den upp för just erkännandet, närvaron och empatin inför det som är tungt - men verkligt.

Elin Wägners *Väckarklocka* har en kärna av universell sorg, hon kanaliserar den i form av en världsåskådning och ett narrativ. Sorg är radikal, för den leder till tankar på hur saker skulle kunna vara annorlunda, mindre skadliga. I uppgivenheten finns en hemlig idealism som inte undviker tankar om död och besvikelse, den har förlikat sig men det ändliga och det kaotiska. Den ser möjligheter för hur livet kan levas och organiseras utan rädsla för

misslyckande, den genomskådar det ytliga strävandet efter lycka och erkänner alltings komplexitet. Eller som Judith Halberstam skriver om den queera konsten att misslyckas: “To live is to fail, to bungle, to disappoint, and ultimately to die; rather than searching for ways around death and disappointment, the queer art of failure involves the acceptance of the finite, the embrace of the absurd, the silly, and the hopelessly goofy”.¹⁰ Om vi inte kan tillåta oss att förlora, om vi inte kan ta in de svårigheter och problem som finns, hur ska vi då kunna formulera ett alternativ som fungerar?¹¹

¹⁰ Halberstam, Judith (2019) [2011], *The Queer Art of Failure*, E-bok, hämtad 2019-03-10. kap. 6, sista sidan.

¹¹ Att jag ställde in min konsert kan jag förklara med tankarna i det här avsnittet. I den bästa av världar hade jag genomfört den, men istället fick jag på sätt och vis möjlighet att manifesteras mina resonemang om att ge upp när det behövs, och att en förlust kan vara en vinst. Det är iallafall så jag ser på att den inte blev av; som ett incitament för mig att hitta nya vägar och som en personlig vinst, in the grand scheme of things.

Hopp

var inte rädd *everything is ok*
låt det ta plats *i worry all the time but its ok*
låt det ta tid *right now its all ok*
du duger och det du gör *stand by your choices*
våga lita på det *your words*
ditt omdöme din smak dig själv *no one's out to get you*
sluta aldrig reagera *all of your cold and icky*
jag tror på dig *just let it go*
just let it go and be stupid

Det har känts som att det först fanns, att jag trodde att det skulle finnas en ram. Och nu känns allt uppluckrat. Och det känns inte som att nåt är nåt... På ett bra sätt. Man drar undan mattan hela tiden.

– Ebba¹²

WORLD CRAVE är förtvivlat men inte hopplöst. Många av problemen jag tagit upp kan formuleras som personliga eller samhällliga beroenden: tillväxtnarkomani, informationsnarkomani, underhållningsnarkomani och så vidare, dramatiskt uttryckt men iallafall. Poängen är att det är passiva och destruktiva beteenden. Motsatsen till beroende är inte avhållsamhet, som en kan tro, utan anknytning. Brist på personlig anknytning, aka ensamhet, kan försätta oss i en skadlig passivitet. Därför är samarbete min bästa strategi för att utöva motstånd och läkande, därför har samarbete varit så viktigt för det här projektet i stort.

Tillsammans har Adde och jag skapat ett tryggt rum att experimentera och uttrycka oss i. Tack vare detta har vi kunnat ta oss friheter, som att ta vårt textskrivande på allvar, och att validera användandet av pop och reklam i en konstmusikalisk kontext. Utan samarbetet hade jag sannolikt anpassat och filtrerat mitt uttryck, för när det kommer till mina texter och min kärlek till pop är de båda saker jag tidigare skämts för och därför ofta undanhållit. I egenskap av att vara en ängslig person har jag alltså kunnat dra nytta av att släppa in en person jag litar på i processen.

Jag känner mig stolt över att lyckats hitta ett läge där Adde och jag förstärker och uppmuntrar varandra, och när vi bjudit in andra att läsa in texterna har stämningen smittat av sig. Alla har kunnat leka med materialet och genom det hitta en bekväm, avslappnad position att framföra texterna i. Av oss fem som läst in dem är det trots allt bara en person som har gjort den typen av arbete innan, så det var viktigt att upprätta en tillåtande miljö.

¹² Intervju med Ebba Rost i samband med inspelning 2019-03-15

Mitt hopp kommer med motstånd. Övermättnadens, utbrändhetens och sorgens hoppfullhet ligger i strategierna för hur dessa problemuppställningar kan tacklas. I artikeln *Sick Woman Theory* skriver Johanna Hedva om sin erfarenhet av att vara kroniskt sjuk, hon beskriver bland annat att hon letat efter att känna mening med en situation som många skulle betrakta som hopplös. Utifrån sin position formulerar hon ett motstånd som går ut på mellanmänsklig omvårdnad, ömhet och närhet. Hon menar att den mest anti-kapitalistiska handlingen är att ta sin och andras sårbarhet på allvar, att vårda den och ge den upprättelse. För om vi en efter en bränner ut oss och blir sjuka, och ser det som vår uppgift att ta hand om oss själva och varandra, ja då får tillväxtmaskineriet allt färre agenter som utför dess ändamål.¹³ I de orden hittar jag ett hopp och en möjlig mening med utmattning.

¹³ Hedva, Johanna (2019) [2016], *Sick Woman Theory*. E-artikel, hämtad 2019-01-08
URL: <http://www.maskmagazine.com/not-again/struggle/sick-woman-theory>

Exempel & slut

Så, jag har mina fyra resonemang om övermättnad, utbrändhet, sorg och hopp. Som jag förklarar arbetar jag med många små beståndsdelar som jag sedan sätter ihop, och sätten på hur de här fragmenten förhåller sig till resonemangen är nog lika många som antalet fragment. Jag sa ju att det var kaotiskt. Här är iallafall tre exempel, de tillhörande ljudfilerna finns att hämta i DiVA-portalen.

BACK2U

Detta är en remix av S Club 7's *Bring It All Back* från 1999.¹⁴ Förutom samplingen från låten innehåller den ett beat som kommer från en multipedal som jag tror är menad att kompa en övande gitarrist, och jag har spelat allt ljud genom en skräpig liten mixer som distar. Min version av *Bring It All Back* är ett hektiskt mantra för den som har lust att bränna ut sig. Det är med andra ord inte ett genuint budskap, det är en karikatyr. Orden i refrängen är loopade: don't don't don't don't don't don't don't stop, never give up, hold your head high and reach the top, and reach the top, and reach the top - och så vidare. Jag tycker att texten är så talande för de mekanismer som ligger bakom min generations utbrändhet, låten gavs också ut under vår uppväxt.¹⁵ Musikaliskt har jag arbetat med utbrändhetstanken, tempot är uppskruvat och ljudbilden låter trasig, jag ville att den skulle kännas stressig och påfrestande att lyssna på. Det är också en porträttering av övermättnad, dels estetiskt i och med att det är en poplåt, dels genom att materialet är så upphackat och splittrat, den bombarderar liksom uppmärksamheten och tränger sig på.

E du verkligen lycklig?

Okej, den här är rolig. Det är en refräng som kom till mig i en dröm: komplett med melodi, text och ackord. Att den är drömd kanske innebär att den är ett dåligt analys exempel, men jag menar att jag ändå skapar det mesta i ett omedvetet tillstånd och att analysen kommer sen. Så det fungerar. Om jag hade skrivit för melodifestivalen hade jag nog försökt bygga en hel låt av den för jag måste säga att melodin är rätt catchy. I WORLD CRAVE passar den däremot perfekt som ett slags reklamslag, en jingel, som ett fragment bland många.

¹⁴ Kennedy, E., Lever, T., Percy, M., Barrett, T., Cattermole, P., Lee, J., McIntosh, B., O'Meara, J., Spearritt, H. & Stevens, R. (1999) *Bring It All Back*. Polydor Records

¹⁵ BACK2U var en beställning som gavs ut i samband med den 314:e utgåvan av tidsskriften Paletten, år 2018. Där finns också essän *Moderatorn* av Frida Sandström, som utforskar texten i *Bring It All Back* och dess betydelse för vår generations inställning till arbete och identitet, bland annat. Sandström, Frida et al. (2018), *Paletten #314*. Laholm: Trydells.

Den hänvisar till övermättnaden då den har formen av sponsrat meddelande eller radioreklam, den har i och med sin popighet ett starkt uttryck men eftersom den är så kort kan den användas för att effektivt avbryta något annat. Det är Adde och jag som har sjungit in den, helt klart inspirerade av ABBA med stämföringen och sångdubblingen. Och bakom det glansiga uttrycket är texten rotad i sorg. E du *verkligen* lycklig, det är som att avsändaren tvivlar på att du som lyssnar verkligen *är* lycklig, även om du kanske säger att du är det. *Jag* är verkligen lycklig, men är *du* verkligen lycklig? Ju mer jag hör den desto sorgligare blir den, ackorden och melodin har en melankoli jag inte riktigt kan sätta fingret på. De är enkla men det finns också en längtan. Är det min längtan efter att bli lycklig?

var inte rädd everything is ok (solo voice)

En enkel ljudgestaltning av dikten som tidigare introducerade avsnittet om hopp. Det är en kombination av två texter som jag har skrivit i samma tillstånd men vid två olika tillfällen, den ena på svenska och den andra på engelska. När jag satte ihop dem fick jag fram tanken om samarbete och samtal som strategi mot destruktivitet. För sig själva var texterna två anteckningar, två inre monologer. Men nu den ett samtal, den har två avsändare och båda riktar sig till samma lyssnare. Först hade jag tänkt ha två olika röster som läser varsin halva, men eftersom uppdelningen ändå kommer fram genom att det är på två språk ville jag istället ha en nära relation mellan dem, som för att uttrycka motsatsen till splittring och övermättnad. Jag har hårdpannat och lagt den svenska halvan i vänster högtalare och den engelska i höger. Sista frasen, "and be stupid", sägs unisont ur båda högtalare för att understryka budskapet att lekfullhet och stupidity är vägen ut ur rädsla och oro.

Och därmed är den här texten slut, bara en sista hälsning från WORLD CRAVE kvar:

Viktigt meddelande till allmänheten:

Vi önskar er lycka till.

Hej då!

Referenser

Fleischer, Rasmus (2019) [2009], *Det Postdigitala Manifestet*. Hämtad 2019-02-22
URL: https://thepiratebay.org/torrent/5101894/Rasmus_Fleischer_-_Det_postdigitala_manifestet.pdf

Halberstam, Judith (2019) [2011], *The Queer Art of Failure*. E-bok, hämtad 2019-03-10

Hedva, Johanna (2019) [2016], *Sick Woman Theory*. E-artikel, hämtad 2019-01-08
URL: <http://www.maskmagazine.com/not-again/struggle/sick-woman-theory>

Intervju med Ebba Rost i samband med inspelning 2019-03-15

Intervju med Frida Spång i samband med inspelning 2019-03-16

Kennedy, E., Lever, T., Percy, M., Barrett, T., Cattermole, P., Lee, J., McIntosh, B., O'Meara, J., Spearritt, H. & Stevens, R. (1999) *Bring It All Back*. Polydor Records

Leavy, Patricia (2009) [2008], "Poetry and Qualitative Research", In: *Method Meets Art: Arts-Based Research Practice*, s. 63-99. New York: The Guilford Press

Petersen, Ann Helen (2019), *How Millenials Became The Burnout Generation*. E-artikel, hämtad 2019-02-22
URL: <https://www.buzzfeednews.com/article/annehelenpetersen/millennials-burnout-generation-debt-work>

Wu, Tim (2019) [2016], *The Attention Merchants: The Epic Struggle to Get Inside Our Heads*. E-bok, hämtad 2019-03-10

Wägner, Elin (1990) [1941], *Väckarklocka*. Stockholm: Proprius Förlag

BILAGOR

What about WORLD CRAVE?: akt ii

15' 14''

2019

En studiosimulering av andra akten i vad som skulle ha blivit min examenskonsert.

Komposition, musik, textmaterial, röst, röstprocessering, arrangemang – Em Silén, Andreas

Huumonen

Röst – Ebba Rost, Frida Spång & Sissel Wincent

BACK2U

Remix av *Bring It All Back* av S Club Seven, se referenser.

4' 53''

2018

E du verkligen lycklig?

0' 24''

2019

Komposition, arrangemang – Em Silén

Sång – Em Silén, Andreas Huumonen

var inte rädd everything is ok (solo)

0' 36''

2019

Text, arrangemang – Em Silén

Röst – Ebba Rost

Samtliga bilagor finns att hämta som ljudfiler på DiVA-portalen.

